

poslednjič Marko knjigarja. „8 krajcarjev“ — je bil odgovor. „8 krajcarjev!“ — se začudijo vsi trije. — „Pratika je desetkrat boljša, pa jo dobimo za 7 krajcarjev!“ — „Veš kaj Marko! — pravi Luka — kupiva si nemški kolendar, pa pustiva Horvate na miru.“ — „Boljše bo“ — reče zadovoljno Marko — potem pa si kupi vsak svoj „Bauernkalender“.

„To je bil sejm! govori Marko medpotoma ter se praska za ušesi — pa vendar nisem dobil, česar sem hotel; tega nemškega norca bi si bil lahko doma kupil, nikar da sem prišel v Zagreb po-nj.“ — „Kaj mi le bo baba rekla“ — sem še slišal Lukeža godernjati, potem pa so odšli naši kupci v gostivnico k črnemu slonu v savsko ulico, kjer so njih vozovi bili in pa konji.

Tako le se nam godi, sem si mislil; pa kdo nam more pomoči, če si sami nočemo? Naši knjigoteržci, pravimo, so krivi, da se tako malo slovenskih bukev prodá. Je li to res? Kdo more terditi dá? Ko bi le bilo dosti kupcov, gotovo bi se tudi bukve dobivale v Zagrebu kakor v Terstu. Al kaj pomaga, če založnik slovenskih bukev pošlje nekoliko iztisov v Zagreb? Nazaj jih dobi! Ali bo kedaj boljše kakor je sedaj, Bog vé. Slabeje saj ne bo, ker je že zdaj dosti slabo. Gosp. Jože Drobnič je bil prestavil enkrat v „Slovenskem Prijatlu“ ilirsko pričico „Traži a dat će ti“. Ker pa nimam slovenske prestave pri rokah, naj podam tukaj le zadnje verstice v originalu:

Od to doba *) (znajte) ima
Niemac kesu svagda punu,
Latin robe u štacunu,
Holi Madžar s Hambarima
Žitom puna sva dvorišta,
A Slovenac? — nejma ništa.

Poletni večer.

Ko silna podnevna vročina jenjuje,
Ko vetrice večerni prijetno pihlja,
Ko solčnih žarkov že moč omaguje,
Drugam ko ogrevat se ono ravná:
Sledim na zelene goričice travi,
In radostin čudim se celi naravi.

Tam pelje po cesti na vozu pšenice
Se hlapec, ter z bičem pokaje močno,
Si zmiraj prepeva glasno veselice,
Da z bližnjega gaja odmeva lepo.
Za vozom pa vrabci ferfraje skakljajo,
Si zern nabiraje veselje imajo.

Zdaj čujem prepevat od daleč žanjice
Večernico lepo na poti damó,
Presilne vročine ni belo jim lice:
Od jutra do večera delale so.
Pa kakor zaslišijo „Marijo“ zvoniti,
Omolknejo vse in začnejo moliti.

Iz paše se vrača živina goveja,
Veselo prepeva pastirček za njo,
Tako da veselja serce se mu smeja,
Ko žene živinco na bistro vodo:
Napaja in pije in žvižga in poje,
In vedno tako se raduje po svoje.

Kak sladko prepevajo tički po logu,
Kak pač ljubeznjivo mi slavček drobí,
Kak slavo skazujejo svojemu Bogu,
Ki jih in mladiče dobrotno živi.
Škerjanček spustí se v zrak žvergoljaje
Zgubi se v višave milo prepevaje.

*) To je, od časa, ko sta Bog in pa sv. Peter hodila po svetu. Prišla sta bila namreč najpopred k nemškemu kmetu, ter sta ga prosila za večerjo in stanovališče. Nemec jima postreže; potem pa, ko sta ga pri odhodu vprašala za dolg, tirja polno možnjo dnarjev. Potem gresta k Latinu (Lahu). Postreže jima s polento, ter tirja pri njunem odhodu polno štacuno blaga. Madžar je zahteval polne zaloge žita, Slovenec pa —

A Slovenac duša čista
Kaže odmah: Bratjo ništa!

Pis.

Glej! že je za gore se solnčice skrilo,
Več kamba ne žuli voliča hudó,
Že jela svetiti je lunica milo,
Že kinčijo zvezdice jasno nebó —
Že vtihnilo je, kar čez dan je veršelo,
Potihnilo vse, kar veselo je pelo.

Kje najde se človek, ki danes žaluje?
Ko kinči naravo najlepši nam kras,
Ko vse, kar živi, se nebeško raduje,
Ko čuje povsod se veseli le glas.
„Raduj se v meni, o duša! veseli
Se, dokler telo je v prijazni deželi“.

Pivčan.

Dopisi.

Od sv. Trojice na Štaj. 28. julija. — Bodi Bogu milo! pri nas je tudi taka suša, da žuga vse zgoreti; ako še ta teden deža ne bo, ne bomo imeli ne ajdine, ne repe, ne korenja, pa tudi ne koruze ne graha (fižola) nič. Krompir in grah so červi snedli, ker jih je taka sila v zemlji, da jih nobeden ne pomni kadaj toliko. Ako orješ, se ti valé, kakor da bi beli bob sejal na njivo. Kaj bo iz tega! — Pšenica in rež je pri nas bolj slaba kakor dobra, ker je bila polegnina. Bob je velik zrastel, pa je drobán. Čerček že en teden popeva; grojzdje se že tam in tu mehča. Vino se še dobi pri nas štertinjak od 40 do 50 gold. nov. dn.; pšenica je po 4 gold. mernik. Živina ne bo draga, ker otave pri nas čisto nič ne bo. Oh, letos bo huda! Ker so svitli cesar po razglasu od 15. t. m. naznanili, da je mir sklenjen, smo jim mi v zahvalo v pisemcu slovensko pesem poslali. — Na Slatini (Sauerbrunn) ni bilo izperva skor nič gospóde, pa zdaj, ko je mir sklenjen, se jih je naenkrat toliko pripeljalo, da jim stanovališč primanjkuje. V jutro in zvečer vidiš po Slatini vse polno gospóde vsake baže mergoleti. Kam pride voda, ki jo tu popijo, je sicer vsakemu dobro znano; radi pa bi vedili, ali pride bogastvo, ki ga tolsti trebuhu tu popušajo, tudi kmetijstvu v pravi prid? Škoda, če ne! — V pondeljek je strela v cerkev „Marija-trošt“ pri Žitolah udarila. Bila je ravno Božja služba, ker so s procesijo iz Makol prišli dežja prosit; dva možaka je ubila, več ženskam je obleko stergala, pa najbolj je čabov na čevljah iskala. Magnet je sicer na cerkvi, al drot se je bil pokvaril. Naj bi se na take reči povsod dobro pazilo! Magnet vleče strelo na-se, — pa železni drot mora biti v dobrem stanu, da jo varno odpelje in pelje v tla.

Janez Žurman, župan.

Iz Št. Pavla pri Preboldu na Štaj. 28. julija.
A. P. — Dvakrat nas je v tem mesecu ogenj silno prestrašil. 9. dan t. m. ravno opoldne je v Šešici 5 poslopij pogorelo. Cela vas, ki šteje čez 30 hiš, je bila v veliki nevarnosti; le hitra pomoč domačih in bližnjih srenj, posebno iz Št. Petra in Žavskega terga, ki so z gasivnicami pribitele, je silni plamen zaterla. — 19. dan t. m. se ravno taka nesreča primeri v Kapli vasi; ob štirih popoldne nam cerkvenik z zvonika bližnji ogenj okličé. Sosodje so bili hipoma na nogah; od vseh krajev začnejo ljudje vkup hruti; vodja bližnje fabrike sam se vsede na gasivnico in z blizo 200 delavci, vsak s svojim camparjem, kakor pri nas gasivnemu orodju pravijo, priteče na pomoč, ktero so nam tudi od vseh bližnjih krajev skazali; še celó iz daljnega Vranskega so gospodje uradniki gasivnico pripeljali, s ktero so nam neutrudljivo in umno pomagali; tudi ondašnji žandarji so bili kmalo pri rokah. Mali otročiči, viditi gorečega petelina po strehah skakati, začnejo moliti, odraseni pa nosijo vodo kakor pridne mravlje, in tako smo z Božjo pomočjo bližnje hiše čudovitno oteli. Štirih kmetov pohištva s ternenom je ogenj vpcpelil; škoda znaša čez 10,000 glđ. *) Želeli bi, da bi gasivne posodbe (camparje)

*) Radi bi bili tudi zvedili: ali imajo pogoreleci svoje pohištva pri kateri asekuraciji zavarovane, da bi vedili, ali so naši ljubí.

pri vsaki hiši imeli; sej smo z lastnimi očmi vidili, kako dobro so nam služile; tudi si vsak reven kmetič nektore lahko napravi, ker stroškov ne prizadenejo velicih, zoper ogenj so pa velika pomoč.

Iz sv. Višarj na Koroškem 26. julija. — Kakor so „Novice“ že lansko leto oznanile, se bode prihodnje leto pri nas petstoletna obletnica Božjega pota na sv. Višarjah obhajala. Priprave se že letos pridno delajo; turn in cerkev sta zunaj že popravljena in pobeljena, cerkev od znotraj bo omalana in v obče zlepšana; pot, ki pelje od Trebiža na sv. Višarje, bo popravljn; križi, kateri ob poti stojé, bodo obnovljeni. In da bo tudi za romarje več prostora, bo ena hiša za eno nadstropje povišana in osem novih izb več se bode napravilo. Pa smo imeli k temu tudi lepega vremena, kakoršnega že dolgo let na sv. Višarjih ne pomnijo. Druge leta je bila največja toplota 16° R.; letos pa smo je imeli skoz nekoliko dni 17°, in 4. julija je toplota dosegla zlo 20°. Res nenavadna vročina, ako pomislimo, da naša gora 5400' nad morsko ravnino stoji. Pa vendar v kljub lepemu vremenu je bil letos naš Božji pot dozdej proti drugim letom le malo obiskan, — posebno iz daljnih krajev se romarji pogrešajo. Krivi tega so lažnjivi govori, ki so med ljudstvom raztrošeni. Tako smo dobili iz Štajarskega te dni pismo, v katerem nas prašajo: ali je to res, da so poti pri nas nevarni. Pripovedujejo si tam namreč, da se v našem kraji okoli 400 laških begúnov in mnogih družih tolovajev potikuje, kateri tukaj pot nevaren delajo. Prašajo nas dalje v tem pismu: ali bi se romarji odtod dro mogli brez nevarnosti na pot podati. Na to damo odgovor, da vse te govorice so zlagane; naši kraji so ostali varni, kakor so nekđaj bili; od begúnov in tolovajev nismo tu slišali nič, — le čudili smo se, kako se taki lažnjivi govori razširjati morejo. Povemo tedaj vsem, kateri na sv. Višarje priti želijo, da vse te govorice so prazne in bose, in da pridejo take laži večidel od takih ljudi, katerim so Božji poti le sol v očeh. — Povedati moremo, da bojo, kakor se sliši, naš ljubljni knezoškof Valentin, kateri zdaj po škofii potujejo in povsod pri dekanatih duhovne shode napravljajo, k nam v Kanaljsko dolino v sredi prihodnjega mesca prišli in da berž ko ne bojo tudi sv. Višarje obiskali; serčno se jih že veselimo. — H koncu moram opomniti še ene nezgode, ktera nas je zadela na sv. Jakoba dan. Kakor sem zgorej omenil, je bila pri nas nenavadna toplota; silna suša je v dolini njivam in senošetim žugala — kar smo te dni zaželjnega dežja dobili; al prišel je z gromom in bliskom. V pondeljek 25. julija je bila na sv. Višarjih ob 10 uri maša. Maša je bila že končana, duhovni so imeli ravno od altarja iti, kar strela v cerkev udari. Jaz sem bil tačas v sakristii, kjer sem sedé iz molitvenih bukve bral; nisem vidil ne bliska, ne slišal groma, — kar mahoma čutim, da stojim na levi nogi in da me v pravi nogi, s ktero sem se zida tišal, nekaj pika; tudi bukve so mi z rok padle; v prvem hipu sem mislil, da mi slabo prihaja; še le ko hrup v cerkvi slišim, se mi zdi, da je kaj družega. Vsi, ki so bili v cerkvi, so vidili hipoma altar močno razsvetljen, potem še le so slišali strašno zagermeti. Vsi smo bili za trenutek omamljeni, pa nesreče se nič ni zgodilo; le neko majhno pikanje smo občutili v nogah, kakor da bi mravlje po njih lezle. Pa čez nekoliko minut je bilo spet vse dobro. Mašnika, gosp. Močnik-a, kateri so bili pri altarji, je strela od altarja nazaj potisnila; tudi oni so bili nekoliko omamljeni, pa škode niso nobene terpeli. Hvalili smo Boga, da nas je velike nesreče obvaroval, in bili smo veseli, da so strelozvodi v dobrem stanu bili. Tako se ne more nesreča tako

sosedje na Štajarskem kaj skerbnejši v tem, kakor naši rojaki na Krajnekm, kjer le pregostoma slišimo od takih nesreč, od zavarovanih pa premalo. Kdor hiše ima, pa ni zavarovan, nosi pečat na čelu, da ni vreden biti hišen gospodar!

Vred.

lahko zgoditi. Ko so prečastiti Žabniški gosp. tehant Kulnik od te nezgode slišali, so berž nekega zvedenega moža k nam na goro poslali, da je strelozvode pregledal, al niso škode terpeli, in ako bi treba bilo, da bi jih bil popravil. Pa mož je vse v dobrem stanu našel. Vendar varnosti ni nikoli preveč.

Fr. Fresl.

Iz Ljubljane. Ljubljanska hranilnica (šparkasa) je 23. dan t. m. razglasila svojo rajtengo od prve polovice tega leta, to je, od novega leta do konca mesca rožnika. Iz te rajtenge se vidi, da je v tem pol letu 2364 ljudi v hranilnici naložilo 259,233 gold., 3090 ljudem pa je hranilnica na kapitalu in činži nazaj plačala 358,397 gold. 38 kraje. Celo premoženje, ki je v njenem gospodarstvu bilo, je zneslo na koncu tega prvega pol leta 2 milijona in 828,858 gold. in 54 kr., — na koncu lanskega leta pa 2 milijona in 876,483 gold. 94 kr. nov. dn. Ta rajtenga tedaj očitno razodeva tisti strah, kterege so letos nekteri plašni ljudje imeli, misleči, da zdaj in zdaj bo hranilnica na kant prišla in da bo zgubil svoj dnar, kdor ga kaj v hranilnici ima. Kako neumen je bil ta strah, sedaj vsak spozná, ko vidi, da hranilnica še zmiraj na tistih terdnih nogah stoji kakor je pred stala in da ima dnarja na kupe, zakaj iz očitno položene rajtenge se vidi, da je imela konec unega mesca 168,409 gld. 69 kr. gotovega dnarja v kasi; večino vsega družega premoženja ima varno naloženo na posestvih; nekoliko ga ima tudi v obligacijah; nje lastno premoženje znaša 216,719 gold. 18 kr. Zdaj še le spoznajo plašni ljudje, ki so prileteli po svoj dnar v hranilnico, da niso prav storili, ker jim je nazaj vzeti dnar mertev ležal ali pa so ga kam drugam posodili, kjer ga ne bojo lahko nazaj dobili, — al prepozno je zdaj, se praskati za ušesi! Morebiti bo pa ta skušnja drugikrat ljudem dober izgled, da ne bojo neumnim govoricam verjeli, in bojo hranilnici izročeni dnar mirno v hranilnici pustili? Težko da! Kakor hitro jih bo spet kdo nalagal, mu bojo verjeli bolj ko svetemu pismu in bojo dirjali v hranilnico, kakor da bi jim za petami gorelo. Neumnost bo ostala na svetu, dokler bo kaj ljudi na njem! — Vodstvo dunajsko-teržaške železnice je razglasilo, da 25. dan p. m. grejo vozovi za ljudi spet dvakrat na dan iz Dunaja v Terst in iz Tersta na Dunaj.

Iz Ljubljane. Kakor na Primorsko, tako pride tudi na Krajnsko, Koroško in en del Štajarskega tako imenovana prva cesarska armada, ktera je začela 29. dan preteklega mesca iz Laškega marširati in se bo do konca tega mesca v ravno imenovanih deželah uselila, — za kako dolgo, ne vémo. Na Krajnsko pride v vsem skupaj 27,748 mož in 7077 kónj, od katerih spade na samo mesto ljubljansko 2102 mož in 453 kónj. Od najvišjih poveljstev (komand) pride v Ljubljano: armadno, armadno-kerdelno, divizijno in brigadno komando. Razun teh pride eno divizijno in eno brigadno kankando v Višnjo goro, — v Krajn, Novomesto in Postojno pa pride povsod 1 brigadno komando. Sicer pa bo stanovanje armade po naši deželi, kakor smo za gotovo zvedili, tako-le razdeljeno: V Ljubljano in okolico njeno pride, razun tistih armadnih oddelkov, kateri so pridruženi višjemu armadnemu poveljstvu, še 1 batalijon lovcov, 1 regiment pešcev in pa 1 baterija z 8 kanonami; — v Krajn in njegovo okolico, potem v Radolico, Jesenice in Teržeč pride tudi 1 balijon lovcov, 1 regiment pešcev in pa 1 baterija z 8 kanonami; — v Postojno, Planino, Cerknico in Lož ravno toliko; pa tudi v Novomesto, Kostanjevico, Kerško, Ravne in Metliko toliko; in ravno toliko še v Višnjo goro, Litijo, Trebno, Zuzenberg, Turjak in Ribnico. Po tem takem v vse tiste kraje, v katerih se bo skupaj naselil 1 batalijon lovcov, 1 regiment pešcev in pa 1 baterija, pride okoli 6000 mož in čez 200 kónj. Na Verhniko, v Loko, Kamnik in Dol

pride 1 regiment konjikov, to je, blizo 2000 mož in okoli 1700 konj, — 9 baterij, vsaka z 8 kanonami, pride med Krajn, Preddvor, Moste in Smlednik, med Černuče in Št. Vid; vsaka baterija šteje okoli 200 mož in okoli 140 kónj. Da se v Ljubljani ne nabaše preveč armade, se bojo njene kerdela razdelili najprej po deželi; ljubljanska množica pride okoli 20. t. m.

Iz Ljubljane. Gospod minister bogočastja in nauka je po nasvetu škofijskega konsistorija gospod dr. Janeza Gogala in pa gospod Jož. Marna za gimnazijalna kateheta izvolil. — Gimnazijalne in realne šole so sklenile letošnje šolsko leto v saboto, mestna ljudska šola pri sv. Jakobu pa že več tednov pred, ker so v reduti, kjer je ta šola, vojaško bolnišnico napravili; nunske šole so se zaperle včeraj, glavne ljudske šole pa se bojo končale še le 6. t. m.; še le prihodnji mesec se bo končala živinozdravilska šola, v vseh Svetih pa, tedaj najzačnja, kmetijska šola.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Laškega. Dokler ne bojo homatije na Laškem popolnoma poravnane, bomo stavili na čelo našega „novičarja“ novice, ki zadevajo laške dežele, kamor se še zmiraj najbolj obrača pazljivost celega sveta. Danes povemo, da 30. dan preteklega mesca bi se bili imeli pooblastenci avstrijske, francozke in sardinske vlade v Zürich-u sniti, da bi na podlagi Villafranskih dogovorov popolnoma dognali mirno spravo; pa je moglo že kaj vmes priti, da se niso, in berž ko ne je shod zatega voljo odložen, ker ste si angležka in francozka vlada zlo navskriž. Komaj je mir na eni strani, se začne razpor na drugi. Kakor se zdolej v stavku iz Londona bere, so strune med angležko in francozko vlado zlo napete. Kako se bo razpor poravnal, še ne vemo; upamo pa vendar, da se bo; Napoleon je prebrisana glava in bo kakor koli potolažil tudi Angleže, čeravno zdaj zlo godernajo. — Kako pa stojé zdaj reči na Laškem? V vojvodini toskanski, modeneški in parmezanski se čedalje več glasov sliši, da nočejo svojih prejšnjih vladarjev, ampak da hočejo zedinjeni biti s Sardinijo. V Toskani se je velika večina županij tako oglasila. Ravno taka je v Modeni, kjer možki in ženske žugajo, z otroci in vsem kar imajo, raji domačijo zapustiti in se preseliti v Sardinijo, kakor ostati pod prejšno vlado; — tako zlo sovraži Lah vladarje nemškega rodú. Da pa jim ne bo ta obveljala, poterjujejo druge novice, ktere pravijo, da francozka in avstrijska vlada ste si v tem ene misli, da se bota odstavljen vojvoda spet vernila v svoje dežele in tako tudi vojvodinja parmezanska. Sardinija razun Lombardije ne bo nič družega več dobila. Sv. oče papež so se premislili in bojo tudi stopili v zvezo italijansko s častjo njenega predsednika, prava predsednika pa bota nek sardinski in napolitanski, zdaj ta, zdaj uni. Govori se, da je cesar Napoleon že izdelal osnovo nove italijanske zveze po stroji „nemškega bunda“. Če bo v „italijanski zvezi“ tudi tolika edinost kakor je v „nemškem bundu“, ne bo dosti kruha iz te moke. Berž ko bojo nastopili laški vladarji zvezno vlado, bojo nek oznanili popravo svojega vladarstva in ustanovljenje konstitucijne vladije; papeževa deželna vlada bo mogla duhovne vladnike posloviti in namesto njih svetne uradnike postaviti. Vse to se že kot gotov sklep po vseh časnikih bere, — vendar dokler ne bo zbor v Zürich-u, se ne more nič gotovega reči, in morebiti pride po Zürhiškem zboru še kongres vseh velikih vladarjev, ktere ga cesar Napoleon želi, od ktere ga pa Angleži tako dolgo nič vediti nočejo, dokler ne bo zbor v Zürich-u pokazal: kaj bi imel veliki kongres opraviti. — Od Garibaldi-ta se sliši, da leži za putiko bolán v Loveri poleg Iseoškega

otoka, da hoče le do konca Zürhiškega zbora v svoji službi zvest ostati. Unidan je bil pri vojskovodju sardinskemu Lamarmora v Brešii; dolgo se je z njim pogovarjal in nazadnje mu nasvetoval, naj se vsi Italijani oborožijo in velika italijanska armada napravi.

Iz Dunaja. Vradni dunajski časnik „Wien. Zeitg.“ je 31. dan p. m. razglasil pismo, ki so ga presvitli cesar 28. julija iz Laksenburga pisali gospodu ministru notranjih oprav, v katerem naštevajo vse darove, ki so jih ljudstva avstrijskega cesarstva vseh stanov tako obilo dale za vojskine potrebe, po kterih se je nabralo veliko dnarja, so se osnovale kerdela prostovoljcev, brez vseh težav nakupovali konji, postregli ranjeni vojaki itd. Radodarnost taka — pravijo cesar — me je v serce ganila. „Zato se za te brezštevilne znamenja pravega domoljubja, ki mi nikoli iz spomina zginile ne bodo, vsem serčno zahvaljujem, posebno pa zvestim svojim Dunajčanom, ki so bili lep izgled drugim“.

— Po ministerskem razpisu morejo ne le gimnazijalni učniki in vodji, temuč tudi šolski svetovavci, ako so poprej gimnazijalni učniki bili, po tridesetletni službi s celo svojo plačo v penziji iti.

— Ministerstvo nauka je določilo, da se učnikom tako imenovanih postranskih nauk na gimnazijah plača za te nauke ne sme iz nobene javne kase plačevati, ampak učenci sami jo imajo zložiti.

— Sliši se, da se bo zdaj nemudoma začelo izdelovanje nekterih železnic, ktere bi bile imele že davnej dodelane biti; pred vsemi drugimi pridejo, kakor „Allgem. Zeitg.“ piše, na versto: železnica iz Nabrezine v Kassarso, zvezna železnica med zahodno in južno, železnica iz Linca v Salzburg, in iz Marburga do Kaniže.

— Pravijo, da prostovoljcom, ki so udinjani za vojake, dokler bo vojska terpela, in ki so za prave vojake pripravni, se bode na voljo dalo: ali hočejo stopiti v armado, ali pa zapustiti službo, ko bode mir popolnoma sklenjen. Tisti, ki hočejo vojaki ostati, se bojo djali v lovske batalijone.

Iz Benetk. Po cesarskem sklepu od 13. julija se imate dve nove sorti papirnatega dnarja „vaglia“ imenovanega napraviti: po pet gold. in po goldinarji.

Iz Ogerskega 26. julija. V več krajih so tiste kobilice, ktere v velikih trumah letajo iz dežele v deželo, spet letos začele veliko škodo delati polju. Že lani se je prikazalo toliko teh požeruhov, da je gosposka ukazala mnogim občinam (srenjam), naj pridno pokončujejo to škodljivo žival in pa njeno zalego (jajčica), in res so od porcijunkule do sv. Mihela tako pridni bili, da so čez 1509 vagánov kobilic in 87 vagánov jajc nabrali in v globokih jamah pokončali. Čeravno so jih s tem zaterli sila veliko in se obvarovali še večje škode, je vendar tega merčesa letošnja spomlad toliko izlegla, da jih je v več krajih vse černo; na večer se vzdignejo silne trume in kakor siva megla pokrijejo zemljo kamor pridejo. Dozdaj so si izberali ti požeruhi posebno koruzo in čez eno noč postrigle polje tako, da so le še kratki štori drugo jutro kazali, kje je včeraj še plodno koruzoviše bilo. Ako bote prihodnja zima in spomlad ti živali spet tako ugodne, ne vemo, kaj bo!

— V Sopkovcu, neki vasi Zemplinskega komitata, je 9. dan p. m. tik cerkve volk 7 let staro deklice napadel in zadavil, preden so ubogemu revčetu prišli ljudje na pomoč. Če le merha ni bila stekla?

Iz Zemuna 17. julija. — 12. dan julija imajo kristjani bosniški s kristjani serbskimi vsako leto po stari navadi shod na serbski zemlji. Letos se jim je pripetila grozna nesreča. 12. julija opoldne se podá 55 Bosnjakov blizo Rača v čolnu čez Drino v Serbijo. Že so bili blizo serbskega brega, kar po nemarnosti brodnika